

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 4 / III Legislatura / Primer període

Dijous, 30 de juny de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 3
Sessió Plenària núm. 4

SUMARI

Sessió Plenària núm. 3

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i tres minuts.

Proposta de Resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 87).*

Posició dels grups : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 89), I. Sr. Curto (P) (p. 91), I. Sr. Fuentes (IC) (p. 92) i I. Sr. Carnicer (S) (p. 92).*

Votació (recurs contra l'article 29.1 i 2 de la Llei 7/1988) : *aprovat per 91 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions (p. 94).*

Votació (recurs contra els articles 3.b) i c), 8.4, 28.3.1, 29, 34.1.3 i 44.4, i la Disposició Transitòria Segona, apartat 1.1, a) i b)) : *aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions (p. 94).*

S'aixeca la sessió a tres quarts de dotze del matí i quatre minuts.

Sessió Plenària núm. 4

La sessió s'obre a un quart d'una del migdia i cinc minuts.

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura a la llista de les meses de les comissions constituïdes (p. 95).

Retiment de comptes de la Diputació Permanent (Punt primer de l'ordre del dia.)

La I. Sra. Secretària Tercera dona lectura a l'informe presentat per la Diputació Permanent (p. 95).

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Devolució de Patrimonis Incautats a conseqüència de la Guerra Civil, dels que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre Incentius Fiscals per a Activitats Culturals, i dels que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat (Punts segon, tercer i quart de l'ordre del dia.)

Votació (punt segon) : *són designats l'I. Sr. Ferran Camps i Vallejo (CiU), la I. Sra. Rosa Maria Fabian (IC) i l'I. Sr. Miquel Pueyo (ERC) (p. 96).*

Votació (punt tercer) : *és designat l'I. Sr. Juli Sanclimens (CiU) (p. 96).*

Votació (punt quart) : *són designats l'I. Sr. Ramon Pla (CiU), l'I. Sr. Martí Carnicer (S) i l'I. Sr. Joan Saura (IC) (p. 96).*

La sessió s'aixeca a la una del migdia i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 3

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers en funcions d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

**Proposta de Resolució per tal
que el Parlament interposi recurs
d'inconstitucionalitat contra la
Llei 7/1988, del 5 d'abril, de
Funcionament del Tribunal de Comptes**

D'acord amb els preceptes legals i reglamentaris, aquesta sessió ha estat convocada per debatre i votar la Proposta de Resolució presentada per més d'una cinquena part dels diputats —en aquest cas del Grup parlamentari de Convergència i Unió tots—, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 7 de 1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes. L'esmentada Proposta ha estat publicada en el *Butlletí Oficial* número 3, de data 27 de juny de 1988.

També haig d'anunciar a les senyores i als senyors diputats que ha estat presentada per una cinquena part dels membres de la Cambra, també del Grup parlamentari de Convergència i Unió, una proposta alternativa a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat en relació amb l'article 29, apartats 1 i 2, de la Llei 7 de 1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Compte, en el sentit que també s'estengui als articles següents : 3.b) i c), 8.4.¹, 28.3.¹, 34.1 i 3, 44.4 i Disposició Transitòria Segona, apartat primer, lletres a) i b), en tant que fan referència a les corporacions locals catalanes. L'esmentada proposta ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats.

El debat de la proposta alternativa : per a aquest debat se seguiran els articles 141 i 142 del Reglament del Parlament. En conseqüència, la seqüència del debat es descabdellarà de la següent manera : en primer lloc intervindrà el representant dels diputats que hagin presentat la proposta de resolució primitiva i també hi intervindrà el representant dels diputats que hagin presentat la proposta complementària, quinze minuts cada un. Acte seguit podran intervenir els grups que no ho hauran fet anteriorment, per l'ordre de menor a major, per manifestar, o sigui per fixar la seva posició, per una durada de quinze minuts

cadascun. En el seu cas, la Presidència pot concedir un segon torn de cinc minuts a aquells grups que ho hagin sol·licitat. Per tant, seguint aquest descabdellament de la sessió, es dona la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé. Com he dit, té quinze minuts de temps.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom d'un col·lectiu de diputades i diputats del Grup de Convergència i Unió surto ara a la tribuna per demanar a tots vostès que vulguin acordar la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la llei estatal número 7 d'enguany, del dia 5 d'abril, que tracta, diu, del «Funcionamiento del Tribunal de Cuentas».

De bell antuvi podríem suposar que ben poca cosa o cap cosa té a veure el funcionament intern d'aquest òrgan de les Corts Generals amb nosaltres; però, com veuran tot seguit, desgraciadament sí que es pretén que hi tingui una relació i una relació important. Per altra banda, aquest tema té ja una llarga història : la Constitució Espanyola, en l'article 136, comença dient que «El Tribunal de Comptes és l'òrgan fiscalitzador suprem de la gestió econòmica de l'Estat i, alhora, del sector públic»; però, a continuació, a l'apartat segon, diu : «Els comptes de l'Estat i del sector públic *estatal*» —i subratllo aquesta paraula— «seran retuts al Tribunal de Comptes, que el censurarà», i, finalment, aquest article acaba dient, en el paràgraf quart, que «una llei orgànica regularà la composició, l'organització i les funcions del Tribunal de Comptes». També la Constitució Espanyola, a l'article 153, fa referència al control d'activitat dels òrgans de les comunitats autònomes, i en el seu darrer apartat, al paràgraf d), diu també : «Pel Tribunal de Comptes en els aspectes econòmics i pressupostaris». Això pel que fa a la Constitució. Però l'Estatut d'Autonomia de Catalunya disposa d'un article, el 42, que diu : «Sens perjudici del que disposa l'article 136 i l'apartat d) de l'article 153» —que és el que els he llegit anteriorment— «es crea la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Una llei de Catalunya en regularà l'organització, el funcionament i establirà les garanties, normes i procediments per assegurar el retiment de comptes», etcètera.

Aleshores, l'any 82, en virtut d'aquest precepte constitucional de fer una llei orgànica, les Corts Generals van elaborar la Llei Orgànica número 2 d'aquell any 82, el dia 12 de maig, llei orgànica que, en el seu primer article, apartat segon, diu : «El Tribunal de Cuentas es único en su orden y extiende su jurisdicción a todo el territorio nacional, sin perjuicio de los órganos fiscalizadores de cuentas que para las comunidades autónomas pueden prever sus estatutos, y depende directamente de las Cortes Generales». Per altra banda, l'article 26.3 d'aquesta Llei Orgànica diu : «En las comunidades autónomas cuyos estatutos hayan establecido órganos propios de fiscalización, el Tribunal podrá delegar en éstos la instrucción de los procedimientos jurisdiccionales para enjuiciamiento», etcètera. Amb aquest condicionant constitucional, estatutari i la Llei Orgànica, aquest Parlament, a continuació, l'octubre del 82 va establir una ponència conjunta amb representació de tots els grups parlamentaris que existien aleshores. I aquesta ponència va estar treballant pràcticament durant un any i mig, perquè realment podria crear dificultats l'engalzament d'aquests preceptes. Aquesta ponència va tenir uns treballs molt intensos, fins i tot recordo que ens vam desplaçar al Tribunal de Cuentas a Madrid a parlar amb els responsables màxims al Tribunal de

Cuentas. Per altra banda, el President de la Comissió de la Secció de Fiscalització, el senyor Subirats, feia d'enllaç i, doncs, portava suggeriments, en traslladava, en recollia... I bé, finalment, al final de la primera legislatura, el dia 22 de febrer de 1984, al Ple d'aquest Parlament, per unanimitat, i unanimitat total, es va aprovar la nostra Llei de la Sindicatura de Comptes, en la qual es recollien tots aquells compromisos, aquells pactes, aquells consensos que s'havien assolit, fins al punt que, fins i tot dues úniques esmenes —que eren del Grup Centrista, si no ho recordo malament— que van arribar fins al Ple es van retirar abans de començar perquè el consens fos universal.

Jo, en aquests pocs minuts que tinc a la meua disposició, sóc incapaç de recrear l'ambient d'eufòria, de satisfacció, de consens, de cordialitat, de fraternització d'institucions que es va produir en aquella sessió d'aprovació de la nostra Llei. I per això els recomano que, si volen conèixer com va anar, que consultin el *Diari de Sessions*, sèrie P, número 161, de la primera legislatura, i allà, per exemple, veuran que a instàncies del President de la Cambra vam retre un homenatge de grans aplaudiments al senyor Fernández Pirla, President del Tribunal de Cuentas, al senyor Subirats, Conseller i, com deia, President de la Comissió de Fiscalització. I, aleshores, tots els ponents que van intervenir, el senyor Fornas, pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Luna, per part del Grup de Centristes, el senyor Vives, per part del Grup comunista, el senyor Lluís García, per part del Grup Socialista, i jo mateix, ens vam felicitar mútuament i vam felicitar els representants del Tribunal de Cuentas per aquest assoliment de plenitud d'acord.

Bé, i a continuació, al cap de poques setmanes o d'algun mes, podríem dir com un llamp en cel serè, salta la notícia: el Govern central presentava recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta llei tan consensuada. Aleshores, jo voldria explicar-los on són les dificultats, perquè ara han rebrotat, han ressorgit, o almenys parcialment.

Aquests òrgans, com el de la Sindicatura de Comptes o el Tribunal de Cuentas, tenen dues funcions fonamentals, una d'elles és fer la fiscalització, que és controlar comptablement l'Administració, i una altra funció és la de l'enjudiciament, que és la possibilitat d'exigir responsabilitats per una mala conducta o un mal ús dels cabals públics afectats per aquestes activitats. Aleshores, amb aquests textos que jo els he llegit, suposo que hauran vist que l'acord consistia que l'enjudiciament quedava totalment per al Tribunal de Cuentas, però amb la possibilitat que se'ns cedís la tramitació per delegació del Tribunal de Cuentas, i això és el que diu la nostra Llei. En canvi, quant a la fiscalització, tota l'activitat de fiscalització restava per a la Sindicatura de Comptes.

L'altre tema, també de força importància, és a quin àmbit, a quines administracions s'estenia aquesta jurisdicció, aquesta capacitat d'actuació, i, aleshores, en aquest consens, fruit d'aquest consens, en l'article 5 de la nostra Llei establíem quines són les administracions catalanes afectades per la capacitat de fiscalització, que reconeixia la Sindicatura de Comptes, i en l'apartat b) es deia: «a les corporacions locals». I, bé, aquest recurs del Govern central, que és el recurs 426 d'aquell any 84, impugnava els articles que feien referència a la delegació de l'enjudiciament i dels articles que feien referència a la fiscalització dels municipis o de les administracions locals. Això és

sensible, perquè és, doncs, trencar aquest consens; per altra banda, no sols es feia recurs sinó que es demanava —i el Tribunal Constitucional hi va accedir— la suspensió d'aquests articles incriminats i val a dir que precisament aquest mes que avui acabem fa quatre anys que es va presentar el recurs, no s'ha aixecat la suspensió i tampoc s'ha resolt el recurs. Això —que, hi insisteixo, és dolent, és advers, és sensible— té un aspecte positiu, que és que cal suposar que totes aquelles facultats, tots aquells articles —per tant, el funcionament intern de la Sindicatura de Comptes, els tràmits de cara al Parlament, etcètera—, com que això no era objecte de recurs, és que se suposava que el Govern central estava conforme que en això sí que no hi havia ni la més petita ombra d'inconstitucionalitat.

I, bé, amb aquests antecedents, és quan ara ens trobem amb la Llei, la qual proposava —en començar la meua explicació— que tots nosaltres acordem demanar la seva inconstitucionalitat, perquè la Llei Orgànica aquesta de què els parlava, la número 2 de l'any 82, cap al final tenia una Disposició Final Tercera que deia: «En el plazo de seis meses el Gobierno elevará a las Cortes Generales, a los efectos procedentes, un proyecto de ley para la ordenación de los distintos procedimientos y el estatuto del personal.» Podríem dir que és el reglament de desplegament de la Llei Orgànica, perquè, no sé si saben que el Tribunal de Cuentas depèn, alhora, del Congrés de Diputats i del Senat, i, aleshores, l'actuació conjunta reglamentària és aquesta Llei que ara pretenem impugnar. I, bé, aquesta Llei, fonamentalment, i com és lògic, regula el funcionament intern del Tribunal de Cuentas, però amb unes variacions al nostre judici importantíssimes, i per això un grup de diputats de la Diputació Permanent —perquè estàvem en períodes legislatius— vam demanar al Consell Consultiu de la Generalitat un dictamen sobre aquest tema.

Concretament del que jo, d'entrada, els haig de parlar, és de l'article 29, apartats primer i tercer, perquè aquí, tot i essent —hi insisteixo— normes de funcionament intern del Tribunal de Cuentas, hi ha un capítol que diu: «De las relaciones del Tribunal de Cuentas con los órganos de control externo de las Comunidades Autónomas», que és aquest article 29, que, hi insisteixo, és el que demanem que s'acordi demanar-ne la inconstitucionalitat.

I en aquest article es diu que: «los órganos de control externo de las Comunidades Autónomas coordinarán su actividad con el Tribunal de Cuentas, mediante...» tota una sèrie de coses. Aleshores, el Tribunal de Cuentas, en virtut de la seva pròpia autoritat, estableix com s'ha de fer aquesta coordinació, que, si vostès veuen l'apartat segon, no és una coordinació, ni tan sols una col·laboració, sinó que és un sotmetiment forçat; perquè, fixin-se, per exemple, què diu l'apartat segon: «A los mismos efectos, los órganos de referencia», aquests òrgans de control extern, per tant, la Sindicatura de Comptes de Catalunya, «remitirán al Tribunal de Cuentas, tan pronto los tengan aprobados, los resultados individualizados del examen, comprobación y censura de las cuentas de todas las entidades del sector público autonómico. Los informes o memorias habrán de remitirse acompañados de los antecedentes y detalle necesarios al objeto de que el Tribunal de Cuentas pueda examinarlos, practicar en su caso las ampliaciones y comprobaciones que estime necesarias, e incorporar sus propias conclusiones.» Vol dir que, en paraules planeres, al marge de la fredor de la

Llei, això vol dir que es canvia el funcionament de la Sindicatura de Comptes, s'atempta gravíssimament contra la nostra Llei de Sindicatura, mitjançant el procediment sota el pretext de coordinació, que quan faci un informe la Sindicatura de Comptes, per comptes de fer el que diu la Llei, que és portar-ho a la Comissió corresponent i, en el seu cas, en el cas del Compte General, portar-ho després al Ple, abans d'això s'ha d'enviar, amb tota la documentació, amb tot els «detalles necesarios», al Tribunal de Cuentas, qui farà totes aquestes operacions, i, aleshores, tindrem aquesta interferència al mig.

Jo crec, evidentment, i el nostre conjunt de diputats vam creure, evidentment, que això era intolerable i que no ho podíem admetre. I també, i no m'hi voldria estendre, perquè en el *Butlletí* número 1, el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* de la legislatura que ara hem començat, hi ha, precisament, el text del Dictamen del Consell Consultiu, i en el Fonament VI es fa referència a tot aquest tema, i diu que, efectivament, això no és coordinació, i que encara que l'Estat entengués que la coordinació d'aquests òrgans era necessària, no ho podria fer, i s'empara en una sentència ja existent, de l'any 85, del Tribunal Constitucional, dient que l'Estat, si no té la competència específica de coordinar, no ho pot fer, i, aleshores, s'estén més —no crec que sigui necessari— a diferenciar el que és coordinació i la mera col·laboració i explica, evidentment —pel que els he llegit, em sembla que és lògic— que això no és una col·laboració, sinó una submissió.

I, aquí, podria jo acabar aquesta intervenció, perquè crec que queda palesa la necessitat que acordem impugnar aquests dos apartats de l'article 29, que, aleshores, com ha indicat el Molt Honorable President de la Cambra, s'ha distribuït als seus escons un nou text addicional, d'ampliació d'aquesta proposta, i també voldria posicionar-m'hi perquè constitueix una unitat.

Com diu aquest escrit, aquest conjunt d'articles —el 3.b) i c), el 8, apartat quart, 28, etcètera—, són els que fan referència a les corporacions locals catalanes. Vol dir que si vostès repassen els articles, els altres articles d'aquesta Llei del dia 5 d'abril, veuran que l'article 3, apartat b), parla que el Ple del Tribunal de Cuentas, és el que acorda la iniciació de procediments de fiscalització «de los distintos subsectores del sector público» —per tant, també de l'Administració local—, el c) parla «en lo que afecta a las asambleas legislativas y a los plenos y a las corporaciones locales»; l'article 8...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Escudé, no faci cas de la bombeta que se li ha encès perquè vostè ara està consumint un altre torn de quinze minuts, que és per defensar la proposta alternativa, eh?

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President, però acabaré ràpidament.

L'article 8, l'apartat quart, també fa referència que «los departamentos territoriales llevarán a cabo la fiscalización de la actividad económica financiera de las corporaciones locales.» L'article 28, que «los informes y memorias» es comunicaran als òrgans de les corporacions locals; l'article 34, quan parla del sector públic, també fa referència a les corporacions locals; l'article 44, exactament igual, parla de la tramitació, que «cuando proceda el resultado de la fiscalización, se remitirá al pleno de la correspondiente corporación local», i, finalment, a la Disposició Transitòria Segona diu que «en tanto legalmente no se disponga otra cosa acerca de la definición de empresas públicas

», llavors diu : s'entén per empreses públiques, aquestes, i, concretament, doncs, hi ha «las corporaciones locales». I aquí és, jo diria, el moll de l'os d'aquesta addició d'articles, perquè, com els he llegit i remarcat abans, la Constitució parla del sector públic estatal, aleshores, els ajuntaments són sector públic, evidentment, però no estatal, i nosaltres, la nostra Llei, com a sector públic de Catalunya —que és el que pretén fiscalitzar correctament, al nostre entendre, la Sindicatura de Comptes—, evidentment hi posa les corporacions locals. Aleshores, es podria dir, evidentment, que per passiva, aquest tema de l'extensió de la fiscalització de la Sindicatura de Comptes, doncs, per passiva, hi insisteixo, ja hi és, perquè està *sub iudice*, ja que en el recurs —com els explicava en començar— del Govern central contra la nostra pròpia Llei, precisament una de les coses que es recorren i que estan en suspensió en la seva aplicació és el tema de la fiscalització de les corporacions locals.

Però nosaltres entenem —i per això ens sumem a aquesta proposta que ha fet un altre 20% de companys nostres, del Grup de Convergència i Unió—, ens hi sumem, creiem que és útil de fer-ho, per deixar constància que, efectivament, continuem tenint la mateixa doctrina, que no es pogués interpretar que no recórrer ara, per activa, contra la inclusió d'aquesta competència de fiscalització en el reglament d'ús intern del Tribunal de Cuentas és perquè renunciem a la nostra situació.

Per altra banda, aquest és un tema que, com els deia, encara no està resolt en un recurs de fa quatre anys, en canvi s'han resolt —o almenys se n'ha aixecat suspensió— en recursos similars a les comunitats autònomes de València i de les Illes, i, per tant, podria haver-hi la possibilitat que es resolgués abans el recurs que ara espero que tots nosaltres votarem a favor de la seva interposició que l'anterior; raó de més per incloure aquest tema de la defensa de les competències que creiem que té la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre la fiscalització de les corporacions locals catalanes.

Per tant, en definitiva, senyores i senyors diputats, nosaltres, tot aquest conjunt de diputats que hem presentat un i altre escrit, entenem que el que vol aquesta Llei és una clara subordinació de la Sindicatura de Comptes al Tribunal de Cuentas i que, a través d'una llei de merament funcionament d'un òrgan estatal, s'obliga un òrgan propi de la Generalitat, que, per altra banda, d'acord amb l'article 9 del mateix Estatut, som nosaltres qui sobiranament organitzem el nostre autogovern, això es modifiqui i es deixi sense efecte la nostra Llei de la Sindicatura de Comptes, que, hi insisteixo, va ser aprovada, consensuada, per unanimitat.

En definitiva, el que es pretén..., i si acceptéssim no fer recurs, el que acceptaríem és una limitació de la sobirania —en allò que li pertoca— d'aquesta Cambra, i per això, confiant que tots vostès acceptaran presentar aquest recurs, ja per endavant els faig arribar el meu i nostre agraïment.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara, els grups podran intervenir per fixar la seva posició. El Grup Mixt desitja...? Se li agraeix. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya? El senyor Carod té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors diputats, permetin-me d'expressar, en primer lloc, una

satisfacció doble per adreçar-me a aquesta Cambra i per fer ús de la paraula en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fer-ho en primer cop, i trobant-me avesat a moure'm en l'àmbit de la llengua, la història i la cultura en general en allò que en podríem dir el domini de l'esperit, em trobo ara immers en el domini de la matèria i mai no hauria imaginat que la meua primera intervenció en aquesta Cambra anés a l'entorn, precisament, d'allò que es refereix al Tribunal de Cuentas i a la Sindicatura de Comptes.

En el debat d'avui, aquí, es planteja una qüestió bàsica, que és la que fa referència a la fiscalització dels diners públics. El control democràtic dels diners públics és una necessitat i una garantia en el context d'una societat democràtica. Tant la Constitució Espanyola com l'Estatut d'Autonomia de Catalunya estableixen els mecanismes per al control democràtic dels diners públics.

Tenim, doncs, a partir del Tribunal de Cuentas i a partir de la Sindicatura de Comptes, dos organismes diferents per fiscalitzar el diner públic en àmbits diferents. Segons la Constitució Espanyola, el sector públic estatal, pel que fa referència al Tribunal de Cuentas, i el sector públic de Catalunya, que segons Llei de la Sindicatura de Comptes, en l'article cinquè inclou també, a més de la Generalitat i els seus organismes autònoms, les corporacions locals i els seus organismes autònoms.

Amb l'aparició de la Llei de Funcionament del Tribunal de Comptes, apareixen també elements problemàtics: d'una banda, els comptes del sector públic català, seran doblement controlats? Ho seran en règim de coordinació o bé en règim de col·laboració? Quin organisme, l'estatal o el català, el Tribunal de Cuentas o la Sindicatura de Comptes, fiscalitzarà l'activitat econòmico-financera de l'Administració local a Catalunya?

Heus aquí, doncs, com l'ambigüitat conceptual, la duplicitat innecessària i, en definitiva, la irracionalitat administrativa novament ocupen el terreny del control democràtic dels diners públics, un terreny on cal que hi hagi claredat, transparència, eficàcia i racionalitat, en benefici de tots els ciutadans i ciutadanes, perquè es tracta dels diners de tots.

Segons l'Estatut, correspon a la Generalitat la tutela financera sobre els ens locals, però la Llei de la Sindicatura de Comptes, que ho reforça, es troba ara pendent d'un recurs d'inconstitucionalitat. Mentre aquest punt no es resolgui neix, com hem vist, un nou conflicte: la Llei de Funcionament del Tribunal de Cuentas, una Llei que, en lloc d'aclarir conceptes o resoldre problemes, n'enfosqueix i n'augmenta. No resol el tema de l'Administració local, sinó que reforça una pre-concepció d'exclusivitat de l'Estat sobre aquest àmbit, i, en segon lloc, introdueix elements d'inconstitucionalitat en les relacions entre el Tribunal de Cuentas i la Sindicatura de Comptes, basades en la supeditació de l'una a l'altra. En conseqüència, pot o no pot la Sindicatura de Comptes fiscalitzar els cabals públics dels ajuntaments? Segons l'Estatut, sí; segons la Llei de la Sindicatura de Comptes, sí; segons la Llei de Funcionament del Tribunal de Cuentas, no. Aquesta Llei ratifica la competència territorial del Tribunal de Cuentas sobre el sector públic i els subsectors, definició a partir de la qual pot incloure's hi també l'Administració local. Així doncs, els ajuntaments de Catalunya estaran subjectes —podran estar subjectes— a una doble intervenció dels seus comptes: la de l'Estat i la de la Generalitat, a través dels seus òrgans respectius. Cada Admi-

nistració podrà fer, per tant, el seu ordenament legal, el seu règim disciplinari, el seu procediment d'intervenció. Exposem els ajuntaments a dur un doble sistema de comptabilitat, amb la qual cosa no fem més que complicar els seus mecanismes de funcionament en comptes d'agilitar-los.

Un mínim sentit de l'eficàcia i la racionalitat en l'ús d'uns diners que són de tots ens fa ser partidaris d'una simplificació administrativa que prescindeixi de tots aquells nivells d'administració que són sobers, que no ajuden, sinó que entorpeixen. Aquest no és, doncs, un problema administratiu o d'interpretació més o menys generosa de les lleis, sinó un problema també polític, que té a veure amb la capacitat de decisió política del poble de Catalunya a través del poder polític de la Generalitat i dels seus organismes. Per això, pels mateixos motius pels quals sosteníem fa uns dies la necessitat de la desaparició de diputacions i governs civils o la substitució progressiva dels cossos i forces de seguretat de l'Estat per la Policia Autònoma, sostenim, sobre la base dels mateixos principis, la inconveniència d'una superposició del paper de l'Estat en un terreny on la Generalitat té ja determinat el seu camp d'actuació.

La intervenció de la Sindicatura de Comptes, doncs, en el control democràtic dels comptes locals fa innecessària i prescindible l'actuació d'un organisme estatal com el Tribunal de Cuentas, i això no és pas inconstitucional ni antistatutari. Altrament, la presència permanent d'organismes estatals paral·lels al costat dels autonòmics, lesiona la ja prou minsa autonomia de què gaudim, posa en qüestió la viabilitat de l'Estat de les autonomies i, sobretot, converteix gairebé en antropològics els organismes d'autogovern de què s'ha anat dotant el nostre poble i devalua als ulls de la societat la necessitat d'un poder polític autònom.

L'article 29 de la Llei en qüestió estableix també les relacions entre el Tribunal de Cuentas i la Sindicatura de Comptes a partir del principi de coordinació. En un altre context polític, la paraula «coordinació» semblaria benèvola i adequada, però en les relacions actuals, passades, i em temo que futures, de Catalunya amb l'Estat espanyol, fóra d'una enorme ingenuïtat seràfica admetre que el mot «coordinació» vol dir, efectivament, coordinació d'igual a igual, amb respecte mutu de la personalitat de cadascú. La coordinació a què es refereix la Llei de Funcionament del Tribunal de Cuentas comporta una superioritat de fet de l'Estat davant el paper de les comunitats autònomes, i en aquesta situació el més feble sempre és Catalunya.

El necessari coneixement dels comptes públics de tots els organismes a l'interior del territori actual de l'Estat espanyol per part del mateix Estat no crea pas una competència de coordinació que provoqui la supeditació d'organismes autonòmics com la Sindicatura de Comptes. Per això aquest article és inconstitucional, i cal substituir el mot «coordinació» pel més adequat de «col·laboració», terme que no comporta subordinació, sinó afany de participar des de la igualtat i la correspondència en una mateixa voluntat de control democràtic d'uns diners que ens pertanyen a tots i no a uns més que a uns altres.

El principi de col·laboració no trenca pas aquest coneixement necessari de l'ús i la destinació dels cabals públics, sinó que el fa més viu i autèntic, perquè corresponsabilitza per igual totes les instàncies que hi participen en el marc d'un tracte bilateral.

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana votarà, doncs, afirmativament les diverses propostes d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat als diversos punts de l'articulat de la Llei que ha presentat la majoria; una proposta que fem nostra i que l'hauríem estesa també a altres punts de la Llei si la força numèrica del nostre Grup ens ho hagués permès.

En l'actual context de l'Estat de les autonomies, els entrebancs posats una vegada més al desenvolupament real de l'autogovern i les mesures recessives de l'autonomia obliguen a defensar un poder per a nosaltres reduït de què ara disposem. És per això que, més que no pas una aspiració permanent d'augmentar i de perpetuar l'Estat de les autonomies, tenim cada vegada més, des del Grup d'Esquerra Republicana, la necessitat d'augmentar l'autonomia dels Estats entre els quals un dia confiem tenir-hi el nostre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira.

Pel Grup parlamentari Popular, el senyor Curto té la paraula, també fins a quinze minuts.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en lo sentit polític més rigorós, esta Llei és una caixa de sorpreses que el dia menys pensat, efectivament, ens pot sorprendre en aquest mateix Parlament. Per consegüent, nosaltres diem que només amb negociacions i amb mesures polítiques se podrà solucionar est tema que, d'alguna manera, i pel que veiem, ens està preocupant a tots i a tots ens interessa. Però, independentment d'esta consideració inicial, lo Grup parlamentari d'Aliança Popular no veiem cap inconvenient en la interposició del recurs d'inconstitucionalitat sobre alguns articles de la Llei que regula lo funcionament del Tribunal de Comptes, Llei 7/1988, del 5 d'abril.

Lo Govern de la Generalitat, com és lògic, ha demanat, ha sol·licitat dictamen al Consell Consultiu, previ a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat, i, tal com ha dit el senyor Escudé, al *Butlletí Oficial del Parlament* número 1 apareix publicada l'opinió jurídica que manifesta que, en un principi, la Llei del Tribunal de Cuentas respecta lo bloc constitucional i estatutari, llevat dels apartats 1 i 2, que corresponen a l'article 29.

Lo Dictamen del Consell Consultiu, des del nostre punt de vista, comprèn tres apartats fonamentals : en primer lloc, los antecedents i els fonaments pels quals esta Llei podria vulnerar competències que corresponen a la Generalitat de Catalunya; en segon terme, les conclusions que determinen que dels vuit punts considerats pel Govern només un no és constitucional, i, a l'últim, lo vot particular d'un conseller que discrepa del Dictamen referit a la inconstitucionalitat de l'article 29, apartats primer i segon. I precisament los motius de discrepància que justifiquen lo vot particular del Conseller senyor González Casanova han estat los que en part fixen lo nostre posicionament en lo sentit no només de recórrer contra l'article 29, sinó també els articles 3, 5, 27, 28, 30, 34, lo punt primer de la Disposició Transitòria Segona, i ara, fins i tot, los articles 8.4, 34.1 i 3, i 44.4, referits a les corporacions locals, perquè les referències de la possible constitucionalitat d'estos articles es relacionen amb l'evident inconstitucionalitat de l'article 29, apartats primer i segon. I tant l'opinió del Dictamen com los motius del vot particular es fonamenten en la interpretació jurídica que es pugui donar al significat de les paraules «coordinar, cooperar i col·laborar».

Alguns recordarem que la passada legislatura los grups de l'oposició teníem molta cura a presentar esmenes de supressió i de modificació quan als projectes de Llei lo Govern incorporava sistemàticament la paraula «coordinar», perquè tots estos grups sabíem que la coordinació és un imperatiu, és una imposició que reforçava i reforça lo principi de tutela en contra del principi d'autonomia.

L'última llei aprovada en aquest Parlament, la Llei de l'Esport, va ser tot un exemple de la famosa «coordinació» : «la Generalitat coordinarà amb los ajuntaments», «la Generalitat coordinarà amb les federacions», «la Generalitat coordinarà amb los clubs», etcètera. I ara és l'article 29 d'esta Llei, que preveu que los òrgans de control extern de les comunitats autònomes en matèria econòmica coordinaran la seua activitat amb lo Tribunal de Comptes. Jo els diria que, coherència per coherència, lo Govern de la Generalitat, i Convergència i Unió al Parlament, també podrien reconsiderar en favor de tercers allò que des d'altres instàncies ens intenten imposar en forma de «coordinació».

I, aquí, evidentment, hi ha un joc de paraules del qual tothom es vol aprofitar, que tant la Llei com lo Consell Consultiu, com lo vot particular del senyor González Casanova intenten adequar a les seues conclusions —dic «intenten adequar» per no dir jo una altra cosa. En qualsevol cas, sí que vull dir que els gols per baix la panxa avui encara són patrimoni del senyor Arcadi Calzada. (*Remor de veus.*)

Ja s'ha dit que, mentre coordinar... (*Pausa. Remor de veus.*) Tindrà temps en la revenja, el senyor Arcadi Calzada. (*Remor de veus.*) Ja s'ha dit que, mentre coordinar significa disposar metòdicament de les coses que interessa, cooperar i col·laborar significa actuar conjuntament dues o més persones en una mateixa tasca o per una mateixa finalitat, i no és només un diccionari o una enciclopèdia qui distingeix lo seu sentit, sinó que, precisament, la Llei del Tribunal de Comptes dedica el capítol III, dins l'article 30, exclusivament a la col·laboració, perquè expressament vol distingir la diferència fins i tot jurídica entre allò que significa «coordinar» i «col·laborar». Per això lo vot de discrepància del conseller entra en una contradicció evident a partir de quan ell mateix —lo mateix conseller— manifesta que la Llei, en utilitzar la paraula «coordinaran» no és motiu suficient com per afirmar la inconstitucionalitat de l'article 29. «Per consegüent» —continua dient el Conseller— «sóc del parer que, en rigor, no hi ha dubte sobre el sentit que té la cooperació que es postula en l'article 29.» Si s'hi fixen les il·lustres diputades i diputats, ja no parla de «coordinació» i sí de «cooperació».

El senyor González Casanova, des de la nostra opinió, tindria raó si la paraula «cooperació» fos sinònim de «coordinació», però precisament «cooperar» no significa «coordinar», i sí «col·laborar», i en est criteri la Llei distingeix molt clarament en el capítol III, tal com he dit, i tal com ho expressa l'article 30 del text que regula lo funcionament del Tribunal de Cuentas.

En resum, nosaltres entenem que no hi ha cap error terminològic ni hipotètic a l'hora d'utilitzar la paraula «coordinaran» en l'article 29, sinó que, pel contrari, lo terme té un sentit precís dins d'una interpretació sistemàtica de la Llei. Lo Dictamen, sigui quin sigui, mai és vinculant a una decisió política.

I, per una altra part, com que est article 29 imposa uns siste-

mes concrets que, pel seu caràcter imperatiu, són incompatibles amb lo concepte de «col·laboració» o de «cooperació», deixem constància que, per part del Grup d'Aliança Popular, no hi ha cap reserva a recórrer en el Tribunal Constitucional no només contra l'article 29, sinó tots aquells que, indicats al principi, puguin vulnerar competències que són pròpies de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Com que entenc que el senyor Calzada no vol consumir un torn d'allusions, té la paraula el representant del Grup parlamentari Iniciativa per Catalunya, Diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES : Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, abans de res permetin-me que expressi la meua satisfacció, la meua gran satisfacció per adreçar-me per primera vegada a aquesta Cambra, i permetin-me també que els demani la seva benevolença, la seva comprensió per les meves indubtables mancances en aquestes tasques.

Jo vull expressar l'opinió, i, per tant, la posició del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que entenem que no pot ser d'altra més que abonar plenament la proposta —millor dit, les dues propostes— de recurs d'inconstitucionalitat que s'han plantejat. I això ho fem, essencialment, per tres raons bàsiques, que breument intentaré explicar.

S'han explicat —jo crec que ja amb força detall— els aspectes eminentment jurídics o purament jurídics que nosaltres subscriuim pràcticament en la seva totalitat, tot i tenint en compte que, si hi ha una ciència inexacta és, sens dubte, l'hermenèutica jurídica, per tant, sempre hi ha aspectes opinables, però que, en qualsevol cas, nosaltres creiem que hi ha elements jurídics suficients per fer que aquests recursos s'hagin de plantejar, i aquests elements van precisament en detriment de l'autonomia de Catalunya.

Nosaltres creiem, i així ho vull assenyalar en primer terme, que el recurs d'inconstitucionalitat, la via de la utilització d'aquest recurs és una via políticament vàlida, políticament acceptable —no hi ha dubte que des del punt de vista jurídic ho és, en qualsevol cas, si es compleixen els requisits establerts legalment—, però des del punt de vista polític és una via perfectament acceptable i assumible sempre que qualsevol norma entenem que vulnera l'autonomia de Catalunya en qualsevol dels seus aspectes.

Per tant, aquesta és la primera consideració que volia fer : que per a nosaltres la via de la utilització del recurs d'inconstitucionalitat és plenament acceptable quan es donen, com en aquest cas, aquests pressupostos. I es donen en aquest cas aquests pressupostos, creiem, per dos grans blocs de normes : en primer lloc, la que ja s'ha citat de l'article 29, apartats 1 i 2, de la Ley que regula el funcionamiento del Tribunal de Cuentas, perquè, efectivament, aquest article 29 estableix una fórmula que és la de coordinació, fórmula que ja sentències del Tribunal Constitucional han assenyalat claríssimament que comporta l'obligatorietat que estigui aquesta competència establerta per l'Estat, com està establerta en l'article 149 de la Constitució, quan estableix les facultats estatals per dictar normes bàsiques, per exemple, en sanitat, i estableix també la facultat de coordinar-les, perquè s'entén sempre que la coordinació —hi insisteixo, així ho estableix el Tribunal Constitucional,

però així ho estableix també la pràctica política— comporta l'existència d'un coordinador i comporta l'existència d'uns coordinats, és a dir, d'alguna manera comporta necessàriament una manca de capacitat decisòria per aquell que està coordinat en benefici del coordinador, en aquest cas els organismes de l'Estat.

Per tant, l'article 29 en els seus dos primers apartats és indubtablement vulnerador de l'autonomia de Catalunya, perquè és vulnerador de la capacitat de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Per tant, està interferint en l'actuació de la Sindicatura de Comptes i en conseqüència entenem que és frontalment anticonstitucional i que, per tant, s'hi ha de recórrer en contra.

També és plenament coherent que plantejem recurs d'inconstitucionalitat sobre tots aquells articles que fan referència a la fiscalització de les corporacions locals i això perquè, tal com s'ha dit —i crec que molt encertadament—, està en plena concordança amb el que nosaltres, la Cambra, evidentment el Parlament anterior, va establir en relació amb la Sindicatura de Comptes i les seves facultats a Catalunya i, en conseqüència, és plenament coherent que nosaltres continuem mantenint aquella posició i, en conseqüència, nosaltres ara plantejem també recurs d'inconstitucionalitat en relació amb aquest tema.

Crec, per tant, que des del punt de vista jurídic és absolutament inqüestionable, indubtable, la procedència del recurs que s'ha plantejat. Però, a més a més hi ha per a nosaltres raons de política general, de política autonòmica, que creiem que són fonamentals i que creiem que és important també explicitar. Nosaltres hem plantejat la necessitat d'aprofundir en l'Estatut i aprofundir en l'Estatut vol dir, en primer lloc, que les capacitats que té d'autogovern Catalunya s'exercitin actualment amb tota la seva intensitat, amb tota la seva profunditat. Per tant, no podem acceptar cap interpretació restrictiva que vagi en detriment d'aquesta capacitat, que vagi en detriment d'aquestes facultats autonòmiques; és més, nosaltres ens plantejem —com és públic i notori—, a més a més, la millora de l'Estatut i, en el seu cas i en el seu moment, la reforma de l'Estatut i la reforma de la Constitució en la via d'incrementar, de millorar, en definitiva, d'aconseguir més cotes d'autogovern per a Catalunya.

Per tant, consegüentment amb aquests plantejaments polítics que nosaltres fem, nosaltres estem plenament disposats a donar suport a aquests recursos d'inconstitucionalitat i els que es plantegin sempre en la direcció de la defensa de l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. Pel Grup parlamentari Socialista té la paraula el Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, per fixar el posicionament del Grup Socialista a l'entorn d'aquestes peticions de recurs d'inconstitucionalitat.

Com molt bé ha fet el senyor Escudé, aquest és un tema que no el podem deslligar d'un marc, d'un marc que és definit —ell ho ha dit— per la Constitució, per l'Estatut d'Autonomia, per la Llei Orgànica del Tribunal de Comptes i que finalment acaba amb aquesta Llei de Funcionament del Tribunal de Comptes. Ara bé, no sé si per lapsus més o menys intencionat, s'ha obli-

dat, en citar aquest marc, d'algun dels preceptes de la Llei Orgànica del Tribunal de Comptes, que crec que també ens poden il·lustrar en el moment de plantejar-nos la inconstitucionalitat dels preceptes que estem estudiant.

Així, l'article quart, el primer apartat, quan parla del sector públic, diu: «integren el sector públic l'Administració de l'Estat, les comunitats autònomes, les corporacions locals, etcètera» i l'article segon parla: «que la fiscalització externa permanent i constructiva de l'activitat econòmica i financera del sector públic és una funció pròpia del Tribunal de Comptes.» Així mateix, en l'article setè d'aquesta Llei Orgànica parla que: «el Tribunal de Comptes podrà exigir la col·laboració de totes les entitats a què es refereix aquell article quart de què he fet esment, que estaran obligades a subministrar-li totes les dades, estats, documents, antecedents, informes que sol·liciti, relacionats amb l'exercici de les seves funcions fiscalitzadores o jurisdiccionals».

Crec que l'esment d'aquests dos articles és prou important pel següent: primer que aquesta és una llei anterior a la Llei de la Sindicatura de Comptes i, segon, que és una llei que en el Senat, en la seva última instància, va merèixer l'aprovació dels grups que avui formen els grups polítics més importants d'aquesta Cambra. És, doncs, en aquest sentit que en el moment de la formació de la Llei de la Sindicatura de Comptes aquesta llei ja existia i, per tant, era una marc que calia tenir en compte en el moment de judicar, de fer l'elaboració de la llei, i molt suposo que els ponents i les persones que hi van col·laborar així ho varen fer. Aleshores, no podem avui anunciar el recurs d'inconstitucionalitat, la petició de recurs d'inconstitucionalitat per als apartats 29.1 i 29.2; no podem oblidar-nos de l'existència d'aquesta llei i del que aquesta fonamenta.

Amb aquesta Llei i amb totes les normes que s'han citat abans crec que és clar que avui dia la configuració de la fiscalització de l'Administració pública en el nostre país, a Catalunya, té una doble vessant, en tant que tant hi tenen competències el Tribunal de Comptes com hi té competències la Sindicatura de Comptes, i això està establert per diferents lleis i per diferents elements que s'han anat produint al llarg del temps.

És per això que davant d'aquesta situació tenim dues possibilitats: una primera possibilitat —i s'ha anunciat aquí per alguna de les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula— seria procedir a duplicar les fiscalitzacions; sens dubte, aquesta seria una possibilitat que legalment seria, segurament, possible; ara, és evident per totes les senyores i els senyors diputats que això portaria a un malbaratament de recursos, a una ineficàcia administrativa, a construir una burocràcia encara més pesada, evidentment distorsions en els resultats i segurament a produir una sèrie de conflictes innecessaris. No crec que aquesta sigui la voluntat de cap dels legisladors ni que sigui la voluntat de cap de les senyores i els senyors diputats.

És per això que cal anar a una altra tècnica, cal emprar una altra tècnica, que sigui la d'aconseguir que ambdues administracions, el Tribunal de Comptes i la Sindicatura de Comptes, en aquest cas, arribin a elaborar un conjunt de criteris comuns que els permetin obviar a aquest plantejament, a aquest possible plantejament erroni de la duplicació de les fiscalitzacions.

Jo crec que és en aquest sentit que hem d'interpretar l'existència dels apartats número primer i segon de l'article 29;

fer-ho en un altre sentit crec que seria totalment erroni. La mateixa Sindicatura de Comptes, en un informe que va fer en el seu moment, no va fer cap esment que l'article 29.1 signifiqués cap contradicció d'inconstitucionalitat en el seu parer; és més, el mateix grup de la majoria, en el debat de la Llei de Funcionament del Tribunal de Comptes en el Senat, tampoc va introduir cap esmena significativa en l'aspecte de coordinar què és el que bàsicament estableix l'apartat 29.1. Aleshores, creiem que tant el 29.1 com el 29.2 el que estableixen és aquesta voluntat de coordinar les actuacions d'ambdues administracions, ambdós òrgans fiscalitzadors per tal d'evitar que es produeixin les distorsions que he esmentat abans.

Partint, doncs, d'aquesta base, que hom considera convenient i correcte que el Tribunal de Comptes i la Sindicatura de Comptes estableixin elements comuns per evitar aquestes duplicitats, tampoc hem d'oblidar en quin marc s'estableix aquesta llei de funcionament, i és un marc que pot representar un avenç important per a la nostra Sindicatura de Comptes si es té la voluntat d'aprofitar els seus continguts. A tall d'exemple, esmentar que la Disposició Final Segona deroga l'article 14 de la Llei del Procés Autòmic on es parla que: «el Tribunal de Comptes establirà seccions territorials per a l'exercici de les seves funcions en l'àmbit de cada comunitat autònoma». O bé també en el mateix article 29, en el seu apartat tercer, parla que: «el Tribunal de Comptes podrà sol·licitar dels òrgans de fiscalització de les comunitats autònomes la pràctica d'actuacions tant si es refereix al sector públic autòmic com al sector públic estatal.»

Tenim, doncs, que una combinació d'aquestes normes podria portar, evidentment —i a la nostra manera de veure el tema—, a un enfortiment molt important de la Sindicatura de Comptes com a únic òrgan fiscalitzador de l'activitat pública a Catalunya. Creiem que la interpretació del mot «coordinació» s'ha de fer, doncs, en aquest sentit i fer-ho d'una altra manera significaria, des del nostre punt de vista, entrar en un apriorisme que no creiem que fos bo en aquests moments.

En qualsevol cas, el que sí que nosaltres voldríem assenyalar-los en aquest sentit són dos elements: un primer element, que és que si des del Tribunal de Comptes es fes una interpretació que realment esdevingués subordinació en lloc de col·laboració, el nostre Grup estaria disposat a donar suport a qualsevol iniciativa parlamentària o legislativa que permetés introduir la inconstitucionalitat de l'aplicació d'aquesta norma. Fer-ho abans, jutjar abans apriorísticament el que això pot ser, ens sembla un risc innecessari, tan risc com pot ser que aquests conceptes al Tribunal Constitucional, el recurs d'inconstitucionalitat d'aquests termes al Tribunal Constitucional ens porti a una interpretació més regressiva que la que en aquests moments tenim de les diferents normes sobre la Sindicatura de Comptes.

És evident, doncs, per a nosaltres que, malgrat què hi pugui haver algun suport jurídic, aquest suport jurídic es basa en la interpretació d'un mot, del mot «coordinació» que pot fer-se de diferents maneres: fer-ho en el sentit pitjor per a l'autonomia de Catalunya ens sembla en aquest moment incórrer en un risc que nosaltres considerem innecessari. I és per això que nosaltres no donarem suport, ens abstindrem en aquest recurs d'inconstitucionalitat, perquè ens sembla innecessari en aquest moment.

Igualment, ens abstindrem també en la petició que es fa de la sèrie d'articles que es relacionen en el tema de les corporacions locals, deixant, evidentment, i de bell antuvi, d'entrada, que nosaltres estem, continuem donant suport al consens que en el seu moment va portar a l'elaboració de la Llei de la Sindicatura de Comptes i que va portar a donar total competència a la Sindicatura de Comptes sobre la fiscalització dels comptes de les corporacions locals.

Des d'aquesta posició, però, també hem d'entendre que sense el suport del Consell Consultiu, que ha dit que tots aquests articles són totalment constitucionals, i crec que el millor argument en aquest sentit és el que el mateix Consell Consultiu diu quan parla que : «la doctrina del Tribunal Constitucional en el sentit que la inconstitucionalitat per omissió només pot ser apreciada quan la Constitució imposa al legislador la necessitat de dictar normes de desenvolupament inconstitucional i el legislador no ho fa i, atès que aquest no és el cas que es contempla, hem de concloure que els apartats —en aquests casos es referia al b) i c) de l'article 3—, alguns dels que estan inclosos, com la Disposició Transitòria Segona, s'ajusten a l'ordre constitucional i estatutari establert. Sense aquest suport del Tribunal Constitucional, sense que alguns dels articles, per als quals es demana la inconstitucionalitat, ni tan sols han estat consultats pel Consell Consultiu, sense aquest suport, nosaltres tampoc podem donar el nostre suport a la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat i és per això, i és per això que també ens abstindrem en aquesta votació sobre la sèrie de conceptes, sobre les corporacions locals —repeteix—, donant per clar que mantenim les posicions que, al seu moment, es va fixar el nostre Grup sobre la necessitat que la Sindicatura sigui l'òrgan de fiscalització de les corporacions locals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió... Gràcies.

La Mesa, en sessió celebrada en el dia d'ahir, d'acord amb l'article 142.4 del Reglament, va acordar que les propostes pre-

sentades es votessin en forma successiva, una darrere l'altra. No obstant això, també es va acordar que podia votar-se conjuntament si els grups així ho sol·licitaven. Jo, ara, dono oportunitat als grups que, si ho volen sol·licitar, ho facin : votació conjunta o successiva.

(*L'l. Sr. Subirà demana per parlar.*)

Sí, senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, el nostre Grup no tindria cap inconvenient que es procedís a la votació conjunta, donat el que hem sentit.

El Sr. PRESIDENT : Els altres grups tenen alguna objecció a aquesta fórmula?

El Sr. LATORRE : Nosaltres demanem que la votació sigui successiva.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, doncs la farem successiva.

En primer lloc votarem (*remor de veus*) el recurs contra l'article 29, apartats 1 i 2, de la Llei 7, de 1988, de 5 d'abril, de funcionament del Tribunal de Comptes.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que s'abstinguin?

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat a aquesta alternativa ha estat aprovat per 91 vots a favor, 0 en contra i 36 abstencions.

A continuació sotmetrem a votació la fórmula alternativa d'ampliació, que comprèn els articles 3, punts b) i c), 8, apartat 4, 28, tercer, 34.1.3, 44.4 i Disposició Transitòria Segona, apartat primer, lletres a) i b).

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que s'abstinguin?

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 88 vots a favor, 0 en contra i 39 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts de dotze del matí i quatre minuts.*)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 4

La sessió s'obre a un quart d'una del migdia i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el llet-rat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers en funcions d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. *Retiment de comptes de la Diputació Permanent.*
2. *Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Devolució de Patrimoni Incautats a conseqüència de la Guerra Civil.*
3. *Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre Incentius Fiscals per a Activitats Culturals.*
4. *Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat.*

El Sr. PRESIDENT : D'acord amb l'article 37.2 del Reglament del Parlament, una vegada elegida la Mesa de les comissions, serà comunicada al Ple del Parlament. Prego a un senyor Secretari que doni lectura de les meses de les comissions constituïdes.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Diputació Permanent : President, Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda; Vice-president Primer, Il·lustre senyor Arcadi Calzada i Salavedra; Vice-president Segon, Il·lustre senyor Antoni Dalmau i Ribalta; Secretari Primer, Il·lustre senyor Ramon Camp i Batalla; Secretari Segon, Il·lustre senyor Lluís Garcia i Sáez.

Quant a les comissions permanents legislatives. Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local : President, Il·lustre senyor Jaume Camps i Rovira; Vice-president, Il·lustre senyor Antoni Siurana i Zaragoza; Secretari, Il·lustre senyor Josep Sendra i Navarro.

Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana : President, Il·lustre senyor Ferran Camps i Vallejo; Vice-president, Il·lustre senyor Joan Oliart i Pons; Secretària, Il·lustre senyora Rosa Bruguera i Bellmunt.

Comissió d'Economia, Finances i Pressupost : President, Il·lustre senyor Ferran Pont i Puntigam; Vice-presidenta, Il·lustre senyora Rosa Martí i Conill; Secretari, Il·lustre senyor Pere Casals i Lezcano.

Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme : President, Il·lustre senyor Joan Josep Martí i Ferré; Vice-president, Il·lustre senyor Rafael Madueño i Sedano; Secretari, Il·lustre senyor Joan Antoni Mur i Borràs.

Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca : President, Il·lustre senyor Pere Ayguadé i Ayguadé; Vice-president, Il·lustre senyor Josep Moliner i Florensa; Secretari, Il·lustre senyor Josep Oriol Suñer i Carbó.

Comissió de Política Territorial : President, Il·lustre senyor

Esteve Tomàs i Torrens; Vice-president, Il·lustre senyor Josep Borràs i Gené; Secretari, Il·lustre senyor Francesc Guasch i Fernández.

Comissió de Política Cultural : President, Il·lustre senyor Joan Colomines i Puig; Vice-president, Il·lustre senyor Magí Cadevall i Soler; Secretari, Il·lustre senyor Miquel Padilla i Díaz.

Comissió de Política Social : Presidenta, Il·lustre senyora Rosa Barenys i Martorell; Vice-president, Il·lustre senyor Enric Renau i Folch; Secretari, Il·lustre senyor Carles Viñas i Serra.

Comissions permanents no legislatives. Comissió d'Estatut dels Diputats : President, Il·lustre senyor Esteve Orriols i Sendra; Secretari, Il·lustre senyor Xavier Guitart i Domènech.

Quant a comissions creades per llei. Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials : President, Il·lustre senyor Jaume Sobrequès i Callicó; Vice-president, Il·lustre senyor Eugeni-Jesús Pérez-Moreno i Pallarés; Secretari, Il·lustre senyor Jaume Aligué i Escudé.

Comissió del Síndic de Greuges : President, Il·lustre senyor Jaume Nualart i Serrats; Vice-president, Il·lustre senyor Josep Joan Grau i Folch; Secretari, Il·lustre senyor Francesc Vernet i Mateu.

Comissió de la Sindicatura de Comptes : President, Il·lustre senyor Raimon Escudé i Pladellorens; Vice-president, Il·lustre senyor Arseni Gibert i Bosch; Secretari, Il·lustre senyor Josep Maria Coll i Majó.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Secretari.

Retiment de comptes de la Diputació Permanent

Acte seguit podem passar al primer punt de l'ordre del dia, que és el retiment de comptes de la Diputació Permanent. D'acord amb l'article 54 del Reglament, la Diputació Permanent ha de donar compte al Ple del Parlament dels afers i de les decisions tractats durant l'exercici de la seva funció. Un dels senyors secretaris se servirà donar lectura a l'informe.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «La Mesa de la Diputació Permanent, en sessió tinguda el dia 10 de juny, d'acord amb la delegació que la Diputació Permanent li féu en sessió tinguda el dia 12 d'abril de 1988, ha aprovat la següent dació de comptes sobre els afers tractats i les decisions preses, per tal de sotmetre-la a la consideració del Ple del Parlament, d'acord amb l'article 54 del Reglament :

»Des de l'entrada en vigor del Decret 64/1988, del 3 d'abril, de Dissolució i Convocatòria d'Eleccions al Parlament de Catalunya, la Diputació Permanent ha tingut sessió el dia 12 d'abril de 1988, i ha adoptat els següents acords : aprovar la Llei d'Autorització d'un Crèdit Extraordinari per atendre les Despeses de les Eleccions al Parlament de Catalunya i delegar a la Mesa de la Diputació Permanent l'elaboració d'aquest informe.

»Així mateix, la Mesa de la Diputació Permanent, en sessió tinguda el dia 15 d'abril de 1988, va acordar que no esqueia admetre a tràmit la sol·licitud formulada pels Grups parlamentaris Socialista, Popular, del PSUC i d'Esquerra Republicana, de convocatòria urgent de la Diputació Permanent per conèixer i debatre la utilització per a campanyes de propaganda política

dels fons públics dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

»Finalment, la Mesa de la Diputació Permanent en sessions tingudes els dies 8, 12, 15 i 27 d'abril i 10 de juny de 1988, va tramitar els documents parlamentaris i els afers d'administració ordinària i va prendre les resolucions corresponents, la relació de les quals les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats poden consultar a l'Oficialia Major del Parlament.

»Palau del Parlament, 10 de juny de 1988. Signat pel President, Miquel Coll i Alentorn, i el Secretari, Ramon Camp i Battalla.»

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 54.2 del Reglament, els diputats o els grups parlamentaris podran formular objeccions contra la vigència dels acords de la Diputació Permanent dins del termini dels quinze dies següents a aquesta sessió del Parlament.

**Designació dels diputats que hauran
de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei
de Devolució de Patrimonis Incautats
a conseqüència de la Guerra Civil,
dels que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats
la Proposició de Llei sobre Incentius Fiscals
per a Activitats Culturals
i dels que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats
la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació
de les Comunitats Autònomes en la Gestió
del Sector Públic Econòmic de l'Estat**

Acte seguit, podem passar al segon punt de l'ordre del dia. Jo els haig de fer una proposta, en mèrits de l'economia processal de totes les seves senyories, de fer una sola votació, perquè el segon punt, el tercer i el quart són designar els diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats determinades proposicions de llei. A fi de no haver de fer tres crides, una darrere l'altra, successives, proposaria fer una votació conjunta, sobre la base de tres urnes, amb tres paperetes diferents : una de groga, que seria per a la Proposició de Llei de Participació del Sector Públic; una altra de color de rosa, que seria per a la Proposició dels Patrimonis Incautats, i una altra de blava, que seria per a la Proposició de Llei dels Incentius Fiscals. Si no hi ha cap grup parlamentari que s'oposi a aquest sistema de votació en una sola crida, doncs hi hauria consens i podríem procedir d'aquesta manera. *(Pausa. L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)* Senyor Subirà, té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)* : Moltes gràcies. És per

pregar a la Presidència que tornés a repetir el codi de colors.

El Sr. PRESIDENT : Color groc : la Proposició sobre la Llei de Participació del Sector Públic. O sigui, el groc és el número 4 de l'ordre del dia. El color de rosa, per a la Proposició de Llei sobre els Patrimonis Incautats. I la de color blau cel, la Proposició sobre Incentius Fiscals. *(Pausa.)*

Senyores i senyors diputats, el senyor Secretari enumerarà els diputats per ordre alfabètic perquè vinguin a la Mesa i dipositin els seus vots.

Comença la votació.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a les urnes les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu en funcions, el M. H. Sr. President del Parlament, i la I. Sra. diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : Ara anem per la Proposició de Llei... *(Pausa.)* El resultat de la votació ha estat el següent : el senyor Ferran Camps, 72 vots; en blanc, 36; Rosa Maria Fabian, 8; Maria Engràcia Bosch, 1; Pilar Busquets, 3; Miquel Pueyo, 6; Jordi Pujol, 1.

De manera que els diputats designats són el senyor Ferran Camps, la senyora Rosa Maria Fabian i el senyor Miquel Pueyo.

Anem a l'escrutini de la Proposició de Llei sobre incentius fiscals.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : Bé haig d'aclarir, respecte a aquesta votació, que en el seu dia el Ple havia acordat que fos un de sol el diputat que defensés aquesta Proposició de Llei. *(Remor de veus.)* El resultat ha estat el següent : senyor Juli Sanclimens, 72 vots; en blanc, 52; senyor Josep Miró, 1 i el senyor Pere Ayguadé, 1.

Per consegüent, queda designat el Diputat senyor Juli Sanclimens.

Passem, a continuació, al darrer escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.) (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat ha estat el següent : el senyor Ramon Pla, 72 vots; el senyor Martí Carnicer, 37 vots; el senyor Joan Saura, 8 vots; en blanc, 9 i el senyor Fernández Teixidó, 2. Per consegüent queden designats els Il·lustres senyors Diputats, Ramon Pla, Martí Carnicer i Joan Saura.

S'aixeca la sessió.

(És la una del migdia i onze minuts.)